

Fyra mycket wackra

W i s o r,

Den Första:
Ensam i skuggrika dalen.

Den Andra:
Åh! hur hastigt flyger ej minuten.

Den Tredje:
Åh högsta himmel och fallande jord.

Den Fjerde:
Kom hjälp mig ned från wagnen här.

(Sjunges under äfylliga wackra melodier.)

Stockholm, Kongl. Ordens-Boktryckeriet, 1841.
Lilla Nygatan, N:o 11.

Ensam i Tnggrisa dalen,
Tätt wid en swallande ström,
Bodde, befriad ifrån qwalen,
Singal, en herde så dm.

Gick han wid bäcken den klara,
Tätt inwid liljornas bädd;
Werlden för honom tycks wara
Blott utaf kärleken klädd.

Han såg en morgon wid strömmen
Någon, som låg der och bad,
Skön som en Engel i drömmen,
Som sjelfwa glädjen så glad.

Tyst som en wandrande stjerna,
Skön som en Gud i sin dröm,
From som en oskuldens tårna,
Som sjelfwa lifwet så dm.

Singal gick ned till den stöna,
Fattar förtroligt dess hand,
Tog henne upp i det gröna
Tätt wid den swallande strand.

"Täckaste flicka," han sade,
'O! hwem har fört dig till mig,
'Fört dig till Singal, den glade,
'Som aldrig skall slitas från dig?

Ett sådant falskt hjerta får aldrig se Gud,
Så mycket har jag läst i mitt åttonde bud,
Jag med min dron höra och med min ögon se,
Att aldrig falskt hjerta jag burit emot dig. :,:

Om dagen i mitt arbete, är du i mitt sinn,
Om natten när jag sofver, så är du i min dröm,
Om morgon när jag vaknar, hwem saknar jag då?
Jag saknar lilla wännen, han är långt härifrån. :,:

Din rosenröda kinder och din södersöta mun
Hafwer lagt på mitt hjerta en börd så tung,
Den bördan får jag bära och draga för dig
Så länge som blodet är varmt uti mig. :,:

Du söker efter rikedomar, penningar och guld,
Men du får intet mera än trenne kostar mull,
Två tunna bräder och så en swevedul;
Blott två tunna bräder att få hwila i till slut. :,:

Nu får jag afsted taga och bjuda dig adjo,
Jag får ej länge wara din låra fästemed,
Dig så har jag älskat i lif och i död,
Jör dig så vill jag wäga mitt hjerteblood så rött. :,:

Rom hjälp mig ner från wagnen här!
Min arm jag brutit här,
Jag den ännu i bindel bär,
Må sakta då, min far!
Måakta flaskan der, min wän!
Om du står sönder den,

Du blir min owän, aldrig än
Jag ägt en flast som den.

Den flaskan är ej mycket wärd:
Är ni så rädd om den?
Hwar droppe win är ju förtärd,
Och glaset grönt? — Än se'n!
Den flaskan är min största flast
Och maken fanns ej än,
Ty den war med i Leipzigs natt
Och Prinsen drack ur den.

Ej någon lek wid Leipzig war,
En kula helsad' mig;
Man mig från fästet halldöd bar,
Så går det till i krig!
Jag fördes bort uti en hast,
Man klädde af mig; — men
Min flaska höll jag säkert fast,
Ty Prinsen drack ur den.

I våra leder Prinsen höll;
Karteschers skögo här,
Och mången tapper frigöman föll —
Men lugn satt Prinsen der.
Jag såg han törstade; jag tog
Min flaska der, min wän!
Gaf den åt Prinsen; Prinsen log,
Och Prinsen drack ur den.

På arken flappade han mig,
Och sade: "Tack min wän!
"Ditt win war godt, det styrkte mig;

"Stor tack!" — Och aldrig än
Jag war så glad, jag war så nöjd,
Kamrater! ser ni den?
Jag ropade med lust och fröjd:
Se, Prinsen drack ur den!

J lifwet jag ej släpper den,
Men när jag en gång dörr,
Ställ den på grafven då, min wån!
Och rista nedansför:
"Han slogs wid Leipzig som en karl,
"Nu hwillar krigaren;
"Hans största stätt den flaskan war,
"Ty Prinsen drack ur den."
